

SALIR DEL ARMARIO

Francis Veber

Drac Màgic

drac.info@dracmagic.cat

www.dracmagic.cat

Sinopsi

François Pignon, un gris comptable d'una empresa de preservatius, és a punt de ser acomiadat. Però, animat per un veí que s'acaba d'instal·lar al costat de casa seva, decideix fer-se passar per homosexual per conservar la seva feina. La seva tàctica funciona però els seus companys el comencen a mirar de manera diferent.

Objectius pedagògics

Salir del armario és una pel·lícula que, sota l'aparença d'una comèdia senzilla i aparentment intranscendent, planteja alguns dels principals problemes de les societats contemporànies occidentals, com la discriminació sexual, la hipocresia social o la sempre espinosa qüestió de la correcció política. Francis Veber utilitza de manera intel·ligent els recursos habituals del gènere de la comèdia per construir un seguit de situacions còmiques que posen de manifest la relativitat amb què moltes vegades percebem els altres i amb què aquests ens perceben a nosaltres. El film, així, es constitueix en un cant a la diferència i a l'acceptació de les persones tal i com són de veritat. També resulta especialment interessant, des del nostre punt de vista, la contraposició que el director francès estableix entre el gris comptable que interpreta Daniel Auteuil i el cap de personal de la fàbrica on treballa, interpretat per Gerard Depardieu. El film posa en evidència l'homofòbia i el poc tacte d'aquest últim personatge, que al final es revela com un ésser sensible i fràgil amb molts més problemes dels que sembla.

GUIA DIDÀCTICA - SECUNDÀRIA**Títol original:** *Le placard***Direcció i guió:** Francis Veber**Producció:** Alan Poiré (França, 2001)**Música:** Vladimir Cosma**Director de fotografia:** Luciano Tovoli**Muntatge:** Georges Klotz**Direcció artística:** Hugues Tissandier**Interpretació:** Daniel Auteuil (François Pignon), Gérard Depardieu (Félix Santini), Thierry Lhermitte (Guillaume), Michèle Laroque (Bertrand), Michel Aumont (Belone), Jean Rochefort (Kopel), Alexandra Vandernoot (Christine), Stanislas Crevillén (Franck)**Durada:** 84 minuts**1**

Mirades i gestos

La vida del comptable François Pignon (magníficament interpretat per Daniel Auteuil) és qualsevol cosa menys divertida, com demostra l'escena inicial de la pel·lícula: el fet de ser l'únic treballador que queda fora de la foto de l'empresa ja indica la seva condició de marginat a l'entorn laboral. Però la seva marginació s'estén també a la seva vida privada: abandonat dos anys enrere per la seva dona, Christine (Alexandra Vandernoot), de qui segueix enamorat, viu sol i avorrit, té una vida social nul·la i, per acabar-ho d'adobar, pateix greus problemes de comunicació amb el seu fill adolescent, Franck (Stanislas Crevillén), que no contesta les seves trucades i no vol ni sentir a parlar d'anar a dinar a casa seva. L'únic que semblava funcionar més o menys bé era la seva feina, i ara està a punt de perdre-la; l'única sortida que sembla quedar al protagonista és el suïcidi, i és precisament en el moment en què està a punt de llançar-se pel balcó de casa seva que Pignon coneix el seu nou veí, Balone (Michel Aumont), un psicòleg jubilat amb un gran sentit de l'humor que serà el responsable directe del canvi que a partir d'aquest moment experimentarà l'acció. Balone és un gat vell i veu les coses de manera diferent a Pignon. Anys enrere ell mateix va ser acomiadat de la feina per la seva condició homosexual, i per això mateix sap que ara estaria molt mal vist fer fora algú pel mateix motiu (i encara més tenint en compte el fet que Pignon treballa en una fàbrica de preservatius i que el seu acomiadament podria provocar el rebuig de la comunitat homose-

xual). Un fet que no amaga, sinó que posa encara més de manifest que els temps han canviat però potser no tant com sembla: l'homosexualitat potser es respecta a la feina però encara segueix lluny d'estar socialment acceptada.

La buidor i la soledat del protagonista, i la simpatia i el bon humor de Balone, impulsa els espectadors i espectadores, ja des del principi, a identificar-se amb la seva lluita: Pignol és un home normal i corrent que encara no ha trobat el lloc que li correspon en el món, però en lloc d'acceptar els fets (en aquest cas concret el seu acomiadament, amb totes les conseqüències que comporta) decideix canviar-los, deixar de resignar-se, començar a gaudir una mica de la vida. Francis Veber juga la carta de l'humor intel·ligent i introdueix en el film una explícita i inusitada càrrega crítica i social que comença ja pel mateix títol del film. L'expressió "sortir de l'armari", utilitzada generalment per referir-se a homes i dones que revelen de cop i volta el seu amor per persones del mateix sexe, és emprada per Veber en un sentit molt més ampli: l'estratègia engegada per François Pignol per no perdre la seva feina suposarà no només un canvi radical en la seva vida, sinó també en les vides de tots els que l'envolten, els portarà a replantejar-se la seva manera d'actuar i de parlar i la seva actitud. *Salir del armario*, així, parla de l'acceptació i del respecte pels altres, i posa de manifest l'absurditat de les idees preconcebudes i dels tòpics generalment referits a l'homosexualitat. El protagonista en té prou distribuint unes fotos falses en les quals apareix vestit amb uns pantalons de cuir abraçat a un altre home per provocar un notable canvi d'actitud en tots els que l'envolten, que comencen a mirar-lo i a interactuar amb ell de manera diferent. Tot es redueix, de fet, a una qüestió de mirades i de gestos: Pignol no ha canviat gens, segueix sent el mateix home de sempre i fent les mateixes coses de sempre. I això és precisament el que li ha dit Balone que faci davant el temor a no poder interpretar bé el paper d'homosexual: «No facis res, la teva homosexualitat estarà als teus ulls», una frase que posa de manifest, i de manera ben contundent, la relativitat amb què moltes vegades percebem les coses i amb què som percebuts pels altres: n'hi ha prou amb un simple rumor, justificat o no, per canviar la percepció de tots els que ens envolten. Així, diversos companys de feina arribaran a afirmar que sospitaven que Pignol era

homosexual, per la seva forma de moure's i de mirar els altres... -«Camina amb el cul encongít», afirma una de les secretàries de la fàbrica, per exemple.

Veber, de manera subtil però decidida, dóna la volta als estereotips més estesos sobre l'homosexualitat renunciant a mostrar, precisament, els seus "tics" més generalitzats i també caricaturitzats en molts films, com l'amanerament i/o un cert exhibicionisme en els gestos i en la manera de parlar. El film en cap moment mostra, més aviat rebutja, el comportament homosexual tradicional de moltes comèdies, present en films com per exemple *Una jaula de grillos* (*The birdcage*, Mike Nichols, 1996): si Pignol hagués exagerat el seu comportament, és a dir, si hagués intentat interpretar el paper d'homosexual tal i com els altres esperaven, la seva mentida probablement no hauria tingut èxit. «*Salir del armario* no és una pel·lícula sobre l'homosexualitat», explica Veber al dossier de premsa de la producció, «sinó més aviat un film sobre l'opinió que els altres tenen de tu, i sobre el que poden fer els rumors sense que tu canviïs de comportament [...]. Vivim amb els altres. Són ells els que decideixen qui ets. En última instància, no importa el caràcter que tinguis; si et veuen de forma diferent aquest fet pot obligar-te a canviar de comportament, a sentir-te forçat i molest tota la vida».

Abans perseguida i fins i tot penada socialment, l'homosexualitat s'ha convertit ara en un element innovador i original, de moda, per dir-ho d'alguna manera, un element que pot resultar decisiu en l'acceptació social d'una empresa, especialment si, com és el cas de l'empresa de Pignol, fabrica preservatius. Aquest és, segurament, el centre de la qüestió, el tema que més interessa al director i guionista: no es tracta que l'homosexualitat ja sigui socialment acceptada amb normalitat, es tracta més aviat d'una qüestió de màrqueting i de publicitat, de quedar bé amb els altres tot i que en el fons no s'estigui d'acord amb les seves idees i amb la seva manera de fer. Per aquest motiu, Veber introdueix en el relat personatges homofòbics (per exemple els dos companys de feina de Pignol que li claven una pallissa al garatge de casa seva amb el rostre cobert amb passamuntanyes), que si bé són caricaturitzats a consciència, posen de manifest l'existència a la societat de persones amb idees d'altres temps que

només pretenen retallar i condicionar la llibertat dels altres. El film, però, mostra no només la hipocresia social que segueix imperant en la majoria de societats actuals, sinó també el sexisme i l'homofòbia derivats de moltes expressions d'ús generalitzat, desgraciadament molt integrades en la nostra vida quotidiana, i que segurament tots hem utilitzat alguna vegada sense pensar, com per exemple "marica". El personatge del cap de personal de la companyia, interpretat per Gérard Depardieu, és sumament rellevant en aquest aspecte: del seu menyspreu salvatge pels homosexuals, als quals es refereix constantment de manera grotesca i amb expressions d'un terrible mal gust, passarà al final a reconèixer la seva condició homosexual (en aquest cas de veritat), sense que això suposi cap problema per als seus companys de feina, més aviat al contrari: revelant-se com realment és, una persona sensible i terriblement fràgil que se sent sola i abandonada, en sortir de l'armari i alliberar-se i deixant d'interpretar un rol que no era el seu, és quan serà acceptat per tothom. «La vida és una forma d'humiliació permanent per a un home», afirma el director, «Si tens la desgràcia de tenir un petit defecte o impediment, es riuen de tu a l'escola, a la fàbrica, al despatx, a tot arreu. Aquestes bromes estúpides que col·loquen un home en una posició de degradació contínua són del gènere idiota. Tenia ganes de denunciar-ho, de mostrar que els veritables idiotes són els que t'humilien».

Una comèdia modèlica

Salir del armario va ser una de les comèdies de més èxit a França a principis dels anys 2000, amb més de cinc milions d'entrades venudes, repetint amb escreix l'èxit obtingut pel director amb la seva realització immediatament anterior, *La cena de los idiotas* (1998), per la qual havia obtingut, a més, diversos premis internacionals, entre els quals destaca el Premi Cèsar al Millor Guió. Amb una extensa carrera a les seves espatlles -la seva primera pel·lícula, *Le jouet*, es remunta a 1976-, Francis Veber domina gairebé a la perfecció els recursos i els mecanismes de la comèdia cinematogràfica: l'esquema narratiu i argumental de *Salir del armario*, de fet, no pot ser més senzill i, alhora, més efectiu. El director i guionista en té prou introduint un element desestabilitzador -la suposada homosexualitat del protagonista-

en un context gris i més dramàtic que no pas divertit (el dia a dia d'un home, la vida del qual no té cap mena d'interès especial, el funcionament mecànic i gris d'una fàbrica qualsevol) per construir una sèrie d'equívocs que conviden inevitablement al somriure i a la rialla. Com passa en les bones comèdies, res a *Salir del armario* no es deixa a l'atzar, i l'humor que desprenen les seves imatges no és gratuït ni efectista: el cineasta francès va estar més d'un any donant voltes a l'argument del film i va escriure i reescriure el guió moltes vegades, al mateix temps que, en successives lectures privades, va buscar l'aprovació i la complicitat d'amics i companys de professió.

A to amb el calculat guió i amb un desenvolupament narratiu que no deixa caps per lligar, el treball de posada en escena de Francis Veber, sota la seva aparent senzillesa i sobrietat, destaca pel classicisme i pel rebuig frontal als elements més recurrents de les comèdies contemporànies, com el muntatge ràpid i sincopat i els plans curts i forçats -recursos, de fet, més propis del món de la publicitat i del videoclip que no pas del cinema, utilitzats en pel·lícules com *Amélie (Le fabuleux destin d'Amélie Poulain, Jean-Pierre Jeunet, 2001)*, per exemple-. El ritme fins a cert punt pausat però sostingut que el director atorga al film, així com l'acurada composició dels plans, en tot cas, resulten decisius per captar de seguida l'atenció dels espectadors i espectadores i per a la construcció de gags d'indubtable comicitat: la planificació de les escenes que tenen lloc a la fàbrica de preservatius, amb la gran quantitat de vidres, portes i passadissos gairebé transparents que comuniquen les diferents dependències, resulta, malgrat la seva marcada artificiositat, més que indicativa en aquest sentit, i encara més tenint en compte que va ser íntegrament recreada en un plató especialment dissenyat per al film a imatge d'una fàbrica japonesa (segons explica el director, a França no es fabriquen condons). Al mateix temps Veber, amb la inestimable col·laboració del director de fotografia italià Luciano Tovoli, aprofita a la perfecció les característiques del format cinematogràfic panoràmic (amb les dues corresponents franges negres a dalt i a baix de la pantalla en la visió del film per la televisió), que permet ampliar els marges laterals de l'enquadrament, jugant amb la profunditat i els objectes i les persones situades a segon terme. Menció apart mereix l'impecable treball d'un

repartiment de luxe que inclou bona part dels noms més representatius del cinema francès actual, del qual Veber està profundament satisfet: «Espero dels actors que em tornin la música que tenia al cap quan vaig escriure el text, perquè abans de res sóc un guionista. Quan escric, escolto cantar les rèpliques i somio amb actors que tinguin talent per tornar-me aquesta música, això és el que busco en el rodatge. I quan treballo amb actors de la talla de Thierry Lhermitte, Gerard Depardieu o Daniel Auteuil aconseguixo sempre trobar allò amb què havia somiat».

- Estudiar i valorar la situació laboral de molts homes i dones en les societats europees occidentals, destacant de manera especial els problemes i/o els prejudicis que la seva opció sexual pot despertar en els seus companys de feina i relacionant els fets i les vivències descrites a la pel·lícula amb la nostra realitat més immediata.
- Aproximació a la figura del director Francis Veber i a la comèdia francesa clàssica i contemporània valorant, per exemple, les diferències estètiques i de posada en escena que es poden establir entre *Salir del armario* i *Amélie (Le fabuleux destin d'Amélie Poulain, 2001)*.

Proposta d'activitats

- Debat a classe al voltant d'alguns dels temes i de les idees presents a la pel·lícula (discriminació sexual a la feina, hipocresia social, acceptació de l'homosexualitat...), relacionant-los amb la nostra realitat més immediata.
- Anàlisi dels personatges del comptable, François Pignon, del cap de personal, Félix Santini, i de Balone, valorant-ne especialment l'actitud i l'evolució al llarg del film.
- Considerar els avantatges i els possibles inconvenients d'utilitzar l'humor i la ironia per descriure situacions aparentment dramàtiques i dures com la plantejada al film.
- Fer una comparació entre la pel·lícula de Francis Veber amb altres textos i films relacionats amb els principals temes que planteja la pel·lícula, buscant les principals idees, les semblances i les diferències que s'hi poden establir.

Temes per al debat

- L'homosexualitat està plenament acceptada socialment?
- L'opció sexual que escollim pot influir en la manera com els altres ens veuen i es relacionen amb nosaltres?
- Actuem i ens comportem de la mateixa manera a la feina que en la nostra vida privada?

- La pel·lícula recrea amb humor, però amb una gens dissimulada càrrega crítica, un possible cas de discriminació sexual a la feina, alhora que posa de manifest la hipocresia imperant a la nostra societat. Què en saps d'aquest problema? En coneixes algun cas? Penses que algunes de les situacions descrites a la pel·lícula segueixen tenint lloc en l'actualitat? Com hauries reaccionat si haguessis estat company de feina de François Pignon? L'hauries mirat i hauries interactuat amb ell de manera diferent en conèixer la seva suposada homosexualitat? Per què?

- El personatge del comptable François Pignon es fa passar per homosexual per mantenir el seu lloc de treball. L'espectador s'identifica amb la seva situació i amb la seva lluita? Què hauries fet si t'haguessis trobat en una situació semblant? Creus que si Pignon no hagués adoptat aquesta estratègia hauria pogut mantenir el seu lloc de treball? Per què?

- El director Francis Veber utilitza l'humor, la ironia i la caricatura per explicar una història que en realitat no resulta gens divertida i que podria haver donat peu a situacions molt dramàtiques. Coneixes altres pel·lícules que adoptin la forma d'una comèdia per explicar històries tristes i dures? Creus que aquest recurs resta credibilitat i versemblança a la història que ens explica el film o que encara li dóna més força? La pel·lícula hauria tingut més força si el director s'hagués decantat obertament per una estructura més dramàtica?

- El film de Francis Veber segueix amb especial atenció quatre personatges secundaris que a primera vista semblen molt diferents entre si i que tenen un pes destacat en l'acció: el cap de personal, Félix Santini (Gérard Depardieu), el relacions públiques, Guillaume (Thierry Lhermitte), el director, Kopel (Jean Rochefort), i la cap de comptabilitat, Bertrand (Michèle Laroque). Analitza l'actitud i els principis que guien aquests quatre protagonistes. La seva actitud canvia en conèixer la suposada homosexualitat del protagonista? Quin d'ells t'ha sorprès més? Estan tractats de manera realista? Creus que si haguessin actuat de manera diferent la història hauria acabat d'una altra manera?

- En un moment decisiu de la trama Balone diu a Pignol: «No facis res, la teva homosexualitat estarà als teus ulls». Valora aquesta afirmació en relació amb el desenvolupament de l'acció.

- Fent un balanç del que passa a la pel·lícula de principi a final, arribes a alguna conclusió? Adverteixes algun canvi o evolució en els personatges protagonistes? Creus que es tracta d'un film massa amable i optimista? Per què?

Sinopsi

François Pignon, un gris comptable d'una empresa de preservatius, és a punt de ser acomiadat. Però, animat per un veí que s'acaba d'instal·lar al costat de casa seva, decideix fer-se passar per homosexual per conservar la seva feina. La seva tàctica funciona però els seus companys el comencen a mirar de manera diferent.

PROGRAMA DE MÀ - SECUNDÀRIA

Títol original: *Le placard*

Direcció i guió: Francis Veber

Producció: Alan Poiré (França, 2001)

Música: Vladimir Cosma

Director de fotografia: Luciano Tovoli

Muntatge: Georges Klotz

Direcció artística: Hugues Tissandier

Interpretació: Daniel Auteuil (François Pignon), Gérard Depardieu (Félix Santini), Thierry Lhermitte (Guillaume), Michèle Laroque (Bertrand), Michel Aumont (Belone), Jean Rochefort (Kopel), Alexandra Vandernoot (Christine), Stanislas Crevillén (Franck)

Durada: 84 minuts

Sortir de l'armari

La vida del comptable François Pignon (Daniel Auteuil) és grisa i depriment. Abandonat per la seva dona, Christine (Alexandra Vandernoot), dos anys enrere, ignorat pel seu fill Franck (Stanislas Crevillén) i ignorat i menyspreat pels seus companys de feina, en el moment en què s'inicia l'acció es queda fora de la fotografia oficial d'empresa i, en una conversa fortuïta als lavabos, descobreix que és a punt de ser acomiadat. La feina, l'únic que semblava funcionar una mica bé a la seva vida, se li escapa de les mans, es queda sense res, fet pel qual decideix llançar-se pel balcó de casa seva. Però no hi ha res millor, en aquest context, que "sortir de l'armari", una expressió utilitzada generalment per referir-se a homes i dones que revelen de cop i volta el seu amor per persones del mateix sexe, i que el director, Francis Veber, utilitza en un sentit molt més ampli: l'estratègia engegada per François Pignon amb l'ajuda del seu nou veí, Balone (Michel Aumont), per no perdre la seva feina suposarà no només un canvi radical en la seva vida, sinó també en les vides de tots els que l'envolten, ja que els portarà a replantejar-se la seva manera d'actuar i de parlar i la seva actitud respecte als altres. És a dir, els ajudarà a alliberar-se dels rols laborals i de les imposicions socials que, fins al moment, no han fet sinó coartar la seva llibertat i la seva independència.

Salir del armario, així, parteix de l'esquema tradicional del gènere cinematogràfic de la comèdia -amb un element estrany o inesperat que desestabilitza una determinada situació inicial-, per construir un discurs irònic i amb una

gens menyspreable càrrega crítica, que ens parla de l'acceptació i del respecte pels altres, i que posa de manifest l'absurditat de les idees preconcebudes i dels tòpics generalment referits, no només a l'homosexualitat, sinó també a la manera en què ens relacionem i interactuem amb les persones que ens envolten (un simple rumor, com passa a la pel·lícula, pot canviar-ho tot de la nit al dia). Les comèdies de Francis Veber -i una de les seves realitzacions més conegudes, *La cena de los idiotas* (*Le dîner de cons*, 1998), n'és també un gran exemple- estan sempre carregades d'intenció; el seu humor no és gratuït, per bé que en determinades ocasions potser se'l podria considerar una mica massa amable. En aquesta pel·lícula el director francès ens convida a pensar i a reflexionar amb lucidesa sobre com han canviat les coses a la nostra societat en els últims anys: «Vostè conserva la feina per la mateixa raó que jo la vaig perdre fa vint anys», li diu Balone a Pignon en un moment determinat de l'acció. Un canvi social més aparent i superficial que una altra cosa, ja que l'acceptació real de l'homosexualitat, com exemplifiquen les postures homòfobes i plenes de prejudicis d'alguns companys de feina de Pignon, sembla estar encara força lluny. Un dels grans mèrits de *Salir del armario*, precisament, és el respecte i el rigor amb què tracta un tema tan delicat: Veber no jutja ni censura, simplement caricaturitza, des de la distància que atorga l'humor, determinades formes de pensar i actuar que, per sort, cada vegada són més marginals en la nostra societat i que cauen pel seu propi pes. Una història com aquesta podria haver donat peu a tot

tipus d'exhibicionismes, un tòpic que el director evita mantenint un to sobri i elegant, tant en els diàlegs com en la posada en escena, recolzat en l'impecable treball d'un repartiment de luxe que inclou bona part dels noms més representatius del cinema francès actual.

Opinions de la crítica

«Clàssica representació del que entenem per “comèdia a la francesa”, la visió de *Salir del armario* a finals de l'any 2001 resulta, com a mínim, estranyament sorprenent i, fins a cert punt, deliciosament nostàlgica, ja que la pel·lícula de Veber respon, pla per pla, a una manera d'entendre el gènere còmic pràcticament extingida avui en dia. *Salir del armario* resulta, en aquest sentit, un film agradablement antiquat, que sembla rodat fa trenta anys, i fa gala d'un determinat pols narratiu invisible en aquests temps, en els quals, per aconseguir l'èxit, s'ha de ser molt modern».

Tomás Fernández Valentí. *Dirigido*, núm. 306, novembre de 2001

«Realitzada amb l'habilitat d'algú que, com Veber, coneix molt bé els trucs més vells de la comèdia i la millor manera d'utilitzar-los, *Salir del armario* té un bon punt de partida, una part central més lenta i un final brillant, per convertir-se en una comèdia sense cap altra pretensió que no sigui la de fer riure, però que funciona amb perfecció. Gran part dels seus encerts es deuen al fet que l'extens repartiment està encapçalat per tres grans actors del cinema francès actual, com són Daniel Auteuil, que interpreta el protagonista, i Gérard Depardieu i Thierry Lhermitte, que donen vida a dos importants personatges secundaris, dirigits amb la seva habilitat característica pel director».

Augusto M. Torres. *El País*, 5 d'octubre de 2001

Opinions del director

Sobre la pel·lícula

«He volgut que François Pignon, a qui acusen d'homosexual, no intenti interpretar el personatge, és a dir, que segueixi sent el mateix home discret de sempre. De fet, són els altres els qui comencen a mirar-lo de manera diferent. *Salir del armario* no és una pel·lícula sobre l'homosexualitat, sinó més aviat un film sobre l'opinió que els altres

tenen de tu, i sobre el que poden fer els rumors sense que tu canviïs de comportament [...]. Vivim amb els altres. Són ells els que decideixen qui ets. En última instància, no importa el caràcter que tinguis; si et veuen de forma diferent, aquest fet pot obligar-te a canviar de comportament, a sentir-te forçat i molest tota la vida».

Sobre el protagonista

«Pignon és un personatge que em commou molt perquè m'agraden els homes normals i corrents. M'agraden les persones que no han estat tocades per la vareta màgica de cap fada. Un té la impressió que van néixer en un bressol molt trist i que han viscut sempre envoltats en la mateixa tristesa. No tenen ningú que alci la veu en el seu nom. No tenen capacitat de seducció aparent i, això no obstant, són persones que aconsegueixen sobreviure, que resulten commovedores perquè precisament la seva lluita és una lluita fosca».

Del *pressbook* del film

El director: Francis Veber

Nascut a Neuilly-sur-Seine, Hauts-de-Seine, França, el 28 de juliol de 1937, Francis Veber està considerat un dels directors francesos especialitzats en comèdia més prolífics i de major èxit. Provenint d'una família d'escriptors, va abandonar la carrera de medicina després de quatre anys d'estudis per dedicar-se al món del periodisme. Va treballar de reporter per a Ràdio Luxemburg a París i va escriure algunes obres de teatre -la primera d'elles, *L'enlèvement* (1968), va estar més de vuit mesos en cartell- abans d'iniciar la seva carrera cinematogràfica com a guionista, destacant en aquest apartat el seu treball a la sèrie de televisió *L'agence Interim*. Va dirigir la primera pel·lícula, *Le jouet*, l'any 1976, i especialment a partir de l'èxit de la trilogia formada per *La cabra* (*La chèvre*, 1981), *Los compadres* (*Les compères*, 1983) i *Los fugitivos* (*Les fugitifs*, 1986), protagonitzada per Gerard Depardieu i Pierre Richard, es va consolidar com un dels millors representants de la comèdia cinematogràfica francesa dels últims anys, i de més èxit. Entre les seves pel·lícules més destacades val la pena citar *La cena de los idiotas* (*Le placard*, 1998), basada en la seva obra de teatre i amb la qual aconseguiria el Premi Cèsar al Millor Guió, i *Salir del armario* (2001).

Filmografia de Francis Veber:

Le jouet (1976); *La cabra* (*La chèvre*, 1981);; *Los compadres* (*Les compères*, 1983);; *Los fugitivos* (*Les fugitifs*, 1986);; *Tres fugitivos* (*Three Fugitives*, 1989);; *Out on a Limb* (1992);; *El Jaguar* (*Le Jaguar*, 1996);; *La cena de los idiotas* (*Le dîner de cons*, 1998);; *Salir del armario* (*Le Placard*, 2001);; *¡Que te calles!* (*Tais-toi!*, 2003);; *La doubleure* (2006);;